

Sygn. akt XII K 93/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w XII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Marzena Tomczyk – Zięba (spr.)

Sędziowie: Sędzia SO Piotr Gąciarek

Ławnicy: Halina Barbara Krzemińska

Zofia Wacława Dziekońska

Małgorzata Polak

Protokolant: sekr. sąd. Mikołaj Żaboklicki

przy udziale Prokuratorów: Piotra Romaniuka i Krzysztofa Sakowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 18.09.2020 r., 13.11.2020 r. i 27.11.2020 r.

sprawy B. R., urodz. (...) w Ł., córki L. i H. z d. M.

oskarżonej o to, że w dniu 26 kwietnia 2020 r. w miejscowości R. – R., działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia S. K., zadała mu dwa ciosy w szyję i głowę, w następstwie czego doszło do powstania rany okolicy nadobojczykowej prawej, odmy opłucnowej prawostronnej, rany ciętej okolicy potylicznej, skutkujących rozstrojem zdrowia na czas przekraczający 7 dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła w wyniku wyrwania jej noża przez pokrzywdzonego i jego ucieczkę z miejsca zdarzenia, **tj. o czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zb. z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.**

orzeka:

1. w ramach zarzucanego czynu, uznaje oskarżoną B. R. za winną tego, że w dniu 26 kwietnia 2020 r. w miejscowości R. – R. zadała S. K. cios nożem w głowę i szyję w następstwie czego doszło do powstania u pokrzywdzonego rany ciętej okolicy potylicznej, rany ciętej okolicy nadobojczykowej prawej, odmy opłucnowej prawostronnej, co spowodowało u S. K. naruszenie czynności narządu ciała na czas przekraczający 7 dni, tj. popełnienia czynu z art. 157§1 k.k., i za to na podstawie tego przepisu oskarżoną skazuje i wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonej B. R. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 kwietnia 2020 r. do dnia 7 grudnia 2020 r. ;
3. na podstawie art. 44§2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci noża znajdującego się w aktach sprawy k. 38;
4. na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. K. kwotę 1140 zł (tysiąc sto czterdzieści złotych) plus podatek VAT od tej kwoty tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonej z urzędu;
5. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia oskarżoną B. R. od uiszczenia kosztów postępowania w sprawie i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>XII K 93/20</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	B. R.	W dniu 26 kwietnia 2020 r. w miejscowości R. – R. zadała S. K. cios nożem w głowę i szyję w następstwie czego doszło do powstania u pokrzywdzonego rany ciętej okolicy potylicznej, rany ciętej okolicy nadobojczykowej prawej, odmy opłucnowej prawostronnej, co	

		spowodowało u S. K. naruszenie czynności narządu ciała na czas przekraczający 7 dni, tj. popełniła czyn z art. 157 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 26 kwietnia 2020 r. około godziny 20:00 w mieszkaniu położonym przy ulicy (...) w miejscowości R.-R. przebywały trzy osoby: pokrzywdzony S. K., jego konkubina D. F. oraz jego była konkubina B. R.. Wszyscy siedzieli i spożywali piwo. W trakcie tej czynności pomiędzy S. K. a B. R. wywiązała się sprzeczka słowna, gdyż B. R. zarzucała swojemu byłemu konkubentowi zdradę. Podczas sprzeczki S. K. stwierdził, używając słów powszechnie uznawanych za wulgarne, iż jeśli coś B. R. nie pasuje to może się wyprowadzić ze wspólnie zajmowanego mieszkania. B. R. bardzo się zdenerwowała ponieważ tworzyła ze S. K. związek konkubencki przez kilkanaście lat, a w mieszkaniu przy ul. (...) mieszkała wraz z pokrzywdzoną i D. F. od kilku lat. Nadto to B. R. przygarnęła D. F. i dała jej dach nad głową wówczas gdy rodzina wyrzuciła ją z domu. W stanie silnego zdenerwowania i chęć	częściowo zeznania świadka D. F.	k. 5-6, 228-229	

<p>dać nauczkę S. K. za jego zachowanie, B. R. sięgnęła po leżący na stole (znajdującym się w tym samym pomieszczeniu) nóż, który używany był m.in. do krojenia chleba, smarowania masłem, i tym nożem zadała jeden cios S. K..</p>			
<p>częściowo zeznania pokrzywdzonego S. K.</p>	<p>k. 19-20, 306v</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonej B. R.</p>	<p>k. 47-50, 58, 227v, 306v-308</p>		
<p>dowód rzeczowy w postaci noża</p>	<p>k. 38</p>		
<p>W wyniku ciosu doszło do powstania u S. K. rany ciętej okolicy potylicznej (ok. 2 cm długości), rany ciętej okolicy nadobojczykowej prawej (ok. 3 cm długości) oraz odmy opłucnowej prawostronnej. Obrażenia te spowodowały u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni.</p>	<p>dokumentacja medyczna dot. S. K.</p>	<p>k. 26-31, 87 k. 255</p>	
<p>opinia biegłego z zakresu chirurgii i chirurgii naczyniowej</p>	<p>k. 266-268, k. 40 opinia biegłego z zakresu chirurgii</p>		
<p>Po wykonaniu ciosu przez oskarżoną, S. K. odebrał jej nóż, odłożył go na stół, usiadł na schodku wewnątrz mieszkania, jednocześnie ręką tamując krwotok. W</p>	<p>częściowo świadka zeznania D. F.</p>	<p>k. 5-6, 228-229</p>	

tym czasie D. F. wezwała pomoc medyczną. B. R. pozostała w domu i oczekiwała na przyjazd policji i pogotowia.			
częściowo zeznania pokrzywdzonego S. K.	k. 19-20, 306v		
wyjaśnienia oskarżonej B. R.	k. 47-50, 58, 227v, 306v-308		
dowód rzeczowy w postaci noża	k. 38		
zeznania świadka K. M.	k. 14, 229v-230v		
Po przybyciu karetki pogotowia, S. K. został przewieziony do Szpitala (...) w P.. Znajdował się on w dobrym stanie, był wydolny krążeniowo – oddechowo, nie miał gorączki. Tam udzielono mu pomocy. Jego rany zostały zaopatrzone – zszyte, a także wykonano czynny drenaż jamy opłucnowej prawej.	dokumentacja medyczna dot. S. K.	k. 26-31, 87	
zeznania świadka K. M.	k. 14, 229v-230v		
B. R. została zatrzymana w dniu 26 kwietnia 2020 r. o 21:00 jako podejrzana o czyn z art. 160§1 k.k. Oskarżona była pod wpływem alkoholu. Miała 0,32 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.	protokół zatrzymania B. R.	k. 2	
protokół badania stanu trzeźwości	k. 4		

zeznania świadka K. M.	k. 14, 229v-230v		
B. R. nie była uprzednio karana.	karta karna	k. 86	
B. R. w trakcie popełniania czynu zabronionego miała zachowaną zdolność do rozpoznawania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem.	opinia sądowo psychiatryczna dot. B. R.	k. 211-211v	
W dniu 29 października 2020 r. ujawniono zwłoki S. K.. Jego śmierć nie miała związku z przedmiotową sprawą.	kserokopia akt sprawy PR 3 Ds. (...)Prokuratury Rejonowej w P.	k. 299-305	
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	B. R.	Czyn z art. 157 § 1 k.k. (jw. w 1.1.1)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Oskarżona zadała pokrzywdzonemu więcej niż jeden cios (dwa albo trzy).	zeznania pokrzywdzonego S. K.	k. 19-20v	
Przed ugodzeniem pokrzywdzonego, oskarżona przyniosła nóż z kuchni i położyła go na	zeznania świadka D. F.	k. 5-6, 228-229	

stole mówiąc, że może na coś jej się przyda.			
Przed zadaniem ciosu oskarżona krzyknęła do pokrzywdzonego, że go zabije.			
OCena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia oskarżonej B. R.	Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej B. R. w zakresie, w którym oskarżona przyznała się do popełnienia przestępstwa, opisała okoliczności popełnienia czynu zabronionego – omówiła wydarzenia przed zdarzeniem, samo zdarzenie oraz jej zachowanie po zdarzeniu, w tym wyjaśniła motywację, którą się kierowała, gdyż są one spójne, logiczne i korespondują z zeznaniami świadka K. M., zgromadzoną dokumentacją w postaci protokołu zatrzymania, użycia alkometru, protokołem oględzin miejsca zdarzenia, dokumentacji medycznej dot. pokrzywdzonego oraz w dużej części zeznaniami pokrzywdzonego i zeznaniami świadka D. F..	

<p>częściowo zeznania pokrzywdzonego S. K.</p>	<p>Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego S. K. złożone w postępowaniu przygotowawczym w zakresie, w którym świadek opisał wydarzenia przed zdarzeniem, zachowanie oskarżonej – iż zaatakowała go nożem (ale nie jak wskazał pokrzywdzony – 3 razy), jej motywację – iż zdenerwowała się gdy kazał jej wynosić się z domu (używając słów wulgarnych) oraz opis jego zachowania po zdarzeniu – iż odebrał nóż oskarżonej i położył go na stole, jednocześnie polecając konkubinie wezwanie karetki pogotowia. Zeznania pokrzywdzonego w powyższym zakresie są spójne i korespondują z wyjaśnieniami oskarżonej, a także częściowo z zeznaniami świadka D. F..</p>	
<p>częściowo zeznania świadka D. F.</p>	<p>Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka D. F. złożone w postępowaniu przygotowawczym w zakresie relacji jaka łączyła ją z pokrzywdzonym S. K., okoliczności w jakich doszło do kłótni pomiędzy nim a B. R. w dniu 26 kwietnia 2020 r., zadania przez oskarżoną pokrzywdzonemu jednego ciosu nożem w szyję, a także okoliczności jakie miały miejsce po tym zdarzeniu – wyrwania noża</p>	

	<p>przez pokrzywdzonego, położenia go na stole, oczekiwania na miejscu na przyjazd karetki pogotowia, gdyż zeznania świadka w tym zakresie korespondują z resztą materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonej, zeznań świadka K. M., w dużej części zeznań pokrzywdzonego S. K., a także ze zgromadzoną dokumentacją w postaci protokołów wykonania czynności i dokumentacją medyczną.</p>	
zeznania świadka K. M.	<p>Zeznania funkcjonariusza policji opisujące okoliczności zatrzymania oskarżonej w mieszkaniu przy ul. (...) w miejscowości R. – R. należało uznać za wiarygodne, gdyż są one rzeczowe, konkretne, wewnętrznie niesprzeczne, a także korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Zeznania świadka nie były nadto kwestionowane przez strony postępowania. Należy podkreślić, że świadek jako osoba obca dla stron, niezainteresowana wynikiem postępowania, nie miał powodu aby składać zeznania określonej treści, korzystne bądź niekorzystne dla jednej lub drugiej strony, przeciwnie jako funkcjonariusz policji</p>	

	<p> miał obowiązek przedstawić fakty, o których dowiedział się w trakcie interwencji w sposób jak najbardziej obiektywny.</p>	
<p>dokumentacja medyczna dotycząca S. K.</p>	<p>Zgromadzona w sprawie dokumentacja medyczna, w szczególności ta pochodząca z (...) w P., dotycząca obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego oraz przeprowadzonego w związku z tym leczenia wraz z opinią biegłego pozwoliła ustalić Sądowi jakich obrażeń doznał S. K. i jakie skutki to wywołało. Dokumentacja medyczna w żaden sposób nie była kwestionowana przez strony i jako taka stała się źródłem miarodajnych ustaleń dokonanych przez Sąd. Sporządzona opinia biegłego z zakresu chirurgii i chirurgii naczyniowej jest jasna, wewnętrznie spójna, sporządzona przez osobę do tego uprawnioną, z wieloletnim doświadczeniem zawodowym, a zatem brak było również podstaw do jej kwestionowania. Analizując treść tych dowodów, Sąd w sposób niebudzący wątpliwości ustalił, że pokrzywdzony doznał ran ciętych, a oskarżona zadała pokrzywdzonemu jeden cios. W trakcie analizy dokumentacji medycznej nadesłanej z Instytutu (...) w W. Sąd zauważył</p>	

jedną nieścisłość, gdyż w dokumentacji tej, rany doznane przez pokrzywdzonego zostały określone jako klute i cięto – klute. O ile dokumentacja nadesłana z tego Szpitala w pozostałych zakresie nie budzi najmniejszych zastrzeżeń o tyle w zakresie rodzaju ran, Sąd oparł się na dokumentacji nadesłanej ze szpitala w P.. To do tej placówki medycznej bezpośrednio po zdarzeniu trafił pokrzywdzony i w tej placówce zszywano i zaopatrywano jego rany, a także określano ich rodzaj. Pokrzywdzony w tej placówce przebywał przez dwa dni i tam powstała pierwsza i podstawowa dokumentacja medyczna. Pokrzywdzony S. K. dopiero w dniu 28 kwietnia 2020 r. został przewieziony do Instytutu (...) w W. gdzie jego rany zostały określone jako klute i cięto-klute, choć rany te ponownie nie były zaopatrywane, a ich rodzaj – jak wynika z dokumentacji lekarskiej – został określony na podstawie wywiadu z pacjentem i obserwacji pielęgniarskiej. Zważywszy na okoliczność, iż rany pokrzywdzonego były zszywane w Szpitalu w P., gdzie lekarz mógł ocenić bezpośrednio ich rodzaj, to te ustalenia Sąd uznał za wiarygodne. Sąd uznał, że w Instytucie

	(...) w W. pokrzywdzony miał już założone szwy, dlatego lekarz nie mógł precyzyjnie wskazać rodzaju ran.	
opinia biegłego z zakresu chirurgii i chirurgii naczyniowej		
protokoły z przeprowadzonych czynności w sprawie	W oparciu o prawidłowo dokonane i utrwalone protokolarnie czynności procesowe sąd ustalił fakt zatrzymania oskarżonej, przebadania jej pod kątem stanu trzeźwości, warunków w jakich doszło do zdarzenia, a także zabezpieczenia przez funkcjonariuszy policji noża, który posłużył do popełnienia przestępstwa. Autentyczność i rzetelność protokołów nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu.	
opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca B. R.	Sporządzona opinia jest jasna, kompletna, rzeczowa, wewnętrznie spójna, sporządzona przez osoby do tego uprawnione, a strony nie poddały w wątpliwość wniosków z niej wywiedzionych. Z opinii wynika, że oskarżona w momencie popełniania czynu zabronionego była poczytalna i miała zachowaną zdolność do rozpoznawania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem.	

<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1.1.1</p>	<p>zeznania D. F.</p>	<p>Sąd uznał za niewiarygodne zeznania świadka złożone w postępowaniu sądowym w zakresie, w którym świadek zeznała, że oskarżona przygotowała sobie przed popełnieniem czynu zabronionego nóż – przeniosła go z kuchni i położyła na stole oraz powiedziała, że do czegoś jej się przyda. Zeznania świadka D. F. w tej kwestii są niespójne i sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego S. K., a także z wyjaśnieniami oskarżonej. Stwierdzić także należy, że świadek w tej kwestii zeznawała odmiennie w postępowaniu przygotowawczym i sądowym. Pokrzywdzony natomiast zeznał, że oskarżona złapała za nóż, który leżał w kuchni, podeszła do niego i ugodziła go tym nożem. Podobnie wyjaśniała oskarżona. Nie ma tu żadnego przygotowania. Ze wskazanych zeznań i wyjaśnień wynika</p>	

spontaniczność działania oskarżonej. Wskazać również należy, że kuchnia znajdowała się w tym samym pomieszczeniu, tylko w innej jego części, co wynika m.in. z protokołu oględzin miejsca zdarzenia. Sąd uznał za wątpliwe zeznania świadka D. F. także w zakresie w jakim miała słyszeć słowa oskarżonej „zabiję cię” przed ugodzeniem pokrzywdzonego nożem. Świadek zeznawała tak w postępowaniu przygotowawczym, natomiast o tak istotnej kwestii nie wspomniała, składając spontaniczne zeznania w postępowaniu przed Sądem. Dopiero po odczytaniu jej wcześniejszych zeznań potwierdziła je, oznajmiając, że nie wszystko pamięta. Sąd nabierając wątpliwości czy takie słowa rzeczywiście padły, miał na uwadze także okoliczność, że wypowiedzenie takich słów przez oskarżoną nie wynika z zeznań pokrzywdzonego. Niestety nie udało się dopytać pokrzywdzonego na wskazaną okoliczność gdyż przed przesłuchaniem na rozprawie zmarł. Sąd miał na uwadze również to, że świadek D. F. nie była cały czas obecna podczas kłótni pokrzywdzonego z oskarżoną, ale wychodziła na podwórko, gdzie miała wywieszać pranie

		<p>– tak wynika z jej zeznań. Nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, że świadek D. F. miał powód aby obciążyć oskarżoną – chciała pozbyć się jej z mieszkania aby móc prowadzić nieskrępowane życie u boku pokrzywdzonego. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, że z dużą dozą ostrożności należy podchodzić do zeznań świadka D. F. we wskazanym wyżej zakresie, ponieważ nie można w żaden sposób ich zweryfikować.</p>
<p>częściowo zeznania pokrzywdzonego S. K.</p>	<p>Sąd nie uwzględnił przy ustalaniu stanu faktycznego twierdzenia pokrzywdzonego, iż oskarżona ugodziła go nożem trzykrotnie, gdyż materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonej, zeznań świadków: D. F. w zakresie w jakim Sąd dał im wiarę i K. M., dokumentacji medycznej oraz opinii biegłego przeprowadzonej w postępowaniu sądowym wykazał, iż cios był tylko jeden. Nadmienić należy, że okolica potyliczna i okolica nadobojczykowa niejako sąsiadują ze sobą. Oskarżona wykonując jeden cios spowodowała jednocześnie ranę okolicy potylicznej (ok. 2 cm – dwa szwy) i okolicy nadobojczykowej prawej (ok. 3 cm – trzy</p>	

	szwy), w wyniku czego doszło do powstania odmy płucnowej prawostronnej.		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1.	B. R.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
W art. 157 k.k. określone zostały typy spowodowania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, innego niż określony w art. 156 § 1 k.k. Kodeks karny dzieli te „inne” naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na dwie kategorie, przyjmując za kryterium podziału okres trwania naruszenia narządu ciała lub rozstroju zdrowia „dłużej niż 7 dni” i „nie dłużej niż 7 dni”. Można więc na tej podstawie wyróżnić, obok ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, o którym jest mowa w art. 156, średni uszczerbek na zdrowiu, trwający dłużej niż 7 dni (art. 157 § 1 k.k.) oraz lekki uszczerbek			

na zdrowiu, trwający nie dłużej niż 7 dni.

Biorąc pod uwagę powyższe, przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. popełnia osoba, która powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres dłuższy niż 7 dni.

Czynność sprawcza polega na „powodowaniu” skutków opisanych w art. 157 § 1 k.k. Pojęcie to obejmuje wszystkie zachowania, pozostające w związku przyczynowym i normatywnym ze skutkiem. Zachowanie musi obiektywnie naruszać wynikającą z naszej wiedzy i doświadczenia regułę postępowania z dobrem prawnym, jakim jest zdrowie człowieka.

W związku z powyższym nie ulega wątpliwości, iż oskarżona B. R. swoim zachowaniem w dniu 26 kwietnia 2020 r. wypełniła znamiona przestępstwa, którego dyspozycja zawarta jest w art. 157 § 1 k.k. Oskarżona, w wyniku sprzeczki z pokrzywdzonym chwyciła za nóż, a następnie wykonała jeden cios w okolice głowy i okolice nadobojczykową, powodując rany cięte na ciele pokrzywdzonego – ranę ciętą okolicy potylicznej i okolicy nadobojczykowej prawej, w wyniku czego doszło

do prawostronnej odmy
opłucnowej, które to
obrażenia miały charakter
obrażeń średnich i
skutkowały naruszeniem
czynności narządu ciała na
okres dłuższy niż 7 dni.

Analizując materiał
dowodowy, Sąd doszedł
do przekonania, iż
oskarżona działała w
zamiarze ewentualnym,
czyli przewidując
możliwość popełnienia
przestępstwa,
spowodowania naruszenia
czynności narządu ciała,
godziła się na to. W
ocenie Sądu, oskarżona
zadając cios nożem w
okolice głowy i górnej
części tułowia, musiała
przynajmniej godzić się
na wyrządzenie S. K.
krzywdy w postaci
średniego uszczerbku
na zdrowiu. Pomiędzy
zadaniem ciosem nożem
a zaistniałym skutkiem
istnieje typowy związek
przyczynowy.

Jednocześnie Sąd nie
zgodził się z proponowaną
kwalifikacją karną czynu
wskazaną przez
prokuratora w akcie
oskarżenia z art. 13 § 1 k.k.
w zw. z art. 148 § 1 k.k. w
zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k.

W myśl art. 148 §
1 k.k. odpowiedzialności
karnej podlega osoba,
która zabija człowieka.
Przedmiotem ochrony,
jako znamienia typów
czynów zabronionych

określonych w art. 148 § 1 k.k., jest życie człowieka w jego aspekcie egzystencjalnym (biologicznym). Artykuł 148 § 1 k.k. wymaga, do realizacji znamion opisanego w nim czynu zabronionego, umyślności w postaci zamiaru bezpośredniego albo w postaci zamiaru wynikowego. Sprawca może podejmować zachowanie skierowane przeciwko drugiej osobie w celu jej zabicia, w celu osiągnięcia innego skutku, ze świadomości konieczności pozbawienia życia drugiego człowieka, jako środka do realizacji swojego celu lub jako następstwa ubocznego (zamiar pośredni) albo z przewidywaniem możliwości spowodowania śmierci człowieka zamiast osiągnięcia celu zamierzonego lub obok realizacji celu zamierzonego i godzenie się na taki skutek swojego zachowania (zamiar ewentualny). Należy podkreślić, iż: „Dla wykazania wypełnienia podmiotowej strony zbrodni zabójstwa tak w postaci zamiaru bezpośredniego, jak i ewentualnego nie jest wystarczające wskazanie na sposób działania, w tym takie jego elementy jak rodzaj użytego narzędzia, siła ciosu czy skierowanie agresywnych działań przeciwko ośrodkom ważnym dla

życia pokrzywdzonego. Są to niewątpliwie bardzo istotne elementy, które jednakże nie mogą automatycznie przesądzić zarówno o spełnieniu strony podmiotowej zbrodni zabójstwa, jak i zdecydować o przypisanej sprawcy postaci zamiaru. Zazwyczaj niezbędna jest nadto analiza motywacji sprawcy, stosunków pomiędzy sprawcą a pokrzywdzonym w czasie poprzedzającym agresywne działania sprawcy, tła zajścia itp.” (vide Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2006 r., III KK 123/05, LEX nr 172208).

W przepisie art. 13 k.k. ustanowiona została ogólna zasada obowiązująca w obszarze całego prawa karnego ponoszenia odpowiedzialności karnej już za usiłowanie dokonania czynu zabronionego. Zgodnie z postanowieniami art. 13 § 1 k.k. z usiłowaniem mamy do czynienia wtedy, gdy dana osoba w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Prokurator sporządzając akt oskarżenia przeciwko B. R. wskazał, iż przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. oskarżona popełniła działając w

zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia S. K., czym wypełniła znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. zw. z art. 148 § 1 k.k., ale zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na okoliczność, iż pokrzywdzony odebrał jej nóż oraz uciekł z miejsca zdarzenia.

W toku postępowania sądowego Sąd ustalił, iż B. R. nie działała w zamiarze bezpośrednim, ani ewentualnym pozbawienia życia S. K.. Zdaniem Sądu, przy ustalaniu zamiaru w tego typu sprawach powinna cechować szczególna ostrożność ze strony organów wymiaru sprawiedliwości. O zamiarze lub jego braku powinny świadczyć okoliczności odnoszące się do czasu poprzedzającego czyn zabroniony i występujące w czasie realizacji czynu zabronionego. Jak ustalił Sąd, oskarżona złapała za nóż podczas sprzeczki z pokrzywdzonym gdy ten kazał jej wynosić się z domu. Ugodziła go tylko raz, a po ataku opamiętała się i nie zrobiła nic więcej w stosunku do S. K., nie próbowała mu zadać kolejnych ciosów choć obiektywnie miała taką możliwość, gdyż pokrzywdzony wyrywając jej nóż, odrzucił go na stół. Gdyby oskarżona miała zamiar pozbawienia życia pokrzywdzonego mogła z

powrotem nóż wziąć i próbować ugodzić nim po raz kolejny, tym bardziej, że pokrzywdzony nigdzie nie uciekł, pozostał w mieszkaniu i siedząc na schodku czekał na przyjazd pogotowia. Ponadto, o braku zamiaru zabójstwa świadczy także zachowanie oskarżonej, która po zadaniu ciosu nożem, również pozostała w mieszkaniu i paląc papierosy oczekiwała na przyjazd karetki i policji. Dodatkowo oskarżona od początku twierdziła, że chciała tylko dać nauczkę pokrzywdzonemu za to, że zdradzał ją z D. F. i kazał jej wynosić się z domu. Taki zamiar wyartykułowała funkcjonariuszom policji tuż po przyjeździe na miejsce zdarzenia. Podobnie mówiła lekarzom podczas badania sądowo – psychiatrycznego oraz składając wyjaśnienia przed Sądem. W tej sytuacji, nie można, w ocenie Sądu, bezkrytycznie podchodzić do stwierdzenia oskarżonej wypowiedzianego podczas przesłuchiwania przez Prokuratora i w czasie posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, gdzie po przedstawieniu zarzutu usiłowania zabójstwa, przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła jakichkolwiek wyjaśnień.

Taka postawa oskarżonej, w ocenie Sądu, nie może jednoznacznie wskazywać na jej zamiar zabójstwa. Dodatkowo należy wziąć pod uwagę niesłuchaną szybkość prowadzonego postępowania przygotowawczego.

Oskarżona została zatrzymana w dniu 26 kwietnia 2020 r. o godz. 21:00 będąc pod wpływem alkoholu i będąc podejrzaną o czyn z art. 160§1 k.k. o czym została poinformowana, a już w dniu 28 kwietnia 2020 r. przedstawiono jej zarzut usiłowania zabójstwa i przesłuchano w charakterze podejrzanej właśnie o ten czyn. Również fakt, że oskarżona nie wezwała pomocy medycznej po zadaniu ciosu, nie może decydować o jej zamiarze wskazanym w akcie oskarżenia. Pomoc medyczna została bowiem natychmiast wezwana przez D. F.. Poza tym obrażenia jakie spowodowała oskarżona nie były niebezpieczne dla życia i zdrowia pokrzywdzonego, o czym świadczą nie tylko wydane w niniejszej sprawie opinie biegłych z zakresu chirurgii, ale także stan pokrzywdzonego po przyjęciu do szpitala na co wskazuje dokumentacja medyczna; pokrzywdzony był w dobrym stanie, chodzący, wydolny krążeniowo – oddechowo, nie miał gorączki, nie

uskarżał się na ból. Nie bez znaczenia dla ustalenia braku zamiaru zabójstwa jest również rodzaj użytego przez oskarżoną narzędzia – dość tępego noża o zaokrąglonym ostrzu, służącego do krojenia pieczywa czy smarowania go masłem. Wszystkie wskazane powyżej okoliczności, zdaniem Sądu, wskazują na to, że kwalifikacja prawna zaproponowana przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia, ostać się nie może.

B. R. rozumiała znaczenie prawne przepisu, które złamała, gdyż zgodnie z opinią biegłych lekarzy psychiatrów, którą Sąd uwzględnił w całości, nie miała ani zniesionej ani ograniczonej poczytalności w trakcie popełnienia czynu zabronionego.

KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
B. R.	1.	1.	Kara 1 roku pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonej B. R. karę 1 roku pozbawienia wolności Sąd kierował

się dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., mając na względzie, aby dolegliwość wymierzonej kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brała pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonej, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej, Sąd miał na uwadze rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru i motywację oskarżonej.

Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości przestępstwa przypisanego B. R., jest wysoki, gdyż swoim zachowaniem godziła w zdrowie człowieka, a więc jedno z najważniejszych dóbr chronionych prawem karnym. Nadto oskarżona dopuściła się przestępstwa w stanie nietrzeźwości.

Stopień winy oskarżonej Sąd uznał jako znaczny gdyż w czasie popełnienia czynu nie miała ona ani zniesionej ani ograniczonej w jakimkolwiek stopniu poczytalności, jak też

mogła pokierować swoim postępowaniem. Nie mniej jednak Sąd przy wymiarze kary uwzględnił także motywację, którą kierowała się oskarżona. W trakcie popełnienia przestępstwa nie miała ona zamiaru bezpośredniego wyrządzenia poważnej krzywdy S. K., chciała mu tylko dać nauczkę. Przyznała, iż była bardzo wzburzona zachowaniem pokrzywdzonego, który nie tylko ją zdradzał, ale również kazał wynosić się ze wspólnie zajmowanego mieszkania. Zachowanie oskarżonej należy ocenić oczywiście bardzo negatywnie, gdyż z pewnością zdawała sobie sprawę jakie może spowodować skutki, nie mniej jednak była bardzo zdenerwowana, a jej zdenerwowanie było usprawiedliwione okolicznościami zdarzenia.

Wymierzając oskarżonej karę, Sąd miał na uwadze także warunki i właściwości osobiste oskarżonej. Oskarżona ma 63 lata i nigdy wcześniej nie była karana. Dodatkowo wskazać należy, że B. R. przyznała się do popełnienia przestępstwa i w żaden sposób nie utrudniała prowadzonego przeciwko niej postępowania.

			<p>W świetle powyższego, zdaniem Sądu, wymiar kary 1 roku pozbawienia wolności jest odpowiednią i sprawiedliwą karą wobec oskarżonej B. R.. Nie sposób uznać aby wymiar kary za popełnione przestępstwo przez oskarżoną był nadmierny, niesprawiedliwy, bądź przekraczał stopień winy czy stopień społecznej szkodliwości. W ocenie Sądu, kara wymierzona oskarżonej spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonej. Sąd jest przekonany, że oskarżona nie popełni przestępstwa w przyszłości i wyciągnie odpowiednie wnioski ze swojego postępowania. Kara ta również spełni swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>
B. R.	3.	1.	<p>Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek przedmiotu z wykazu dowodów rzeczowych nr (...) (k. 82) znajdującego się w aktach sprawy (k. 38), gdyż posłużył on do popełnienia przestępstwa.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIĘCIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

B. R.	2.	1.	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonej na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia zatrzymania, tj. od dnia 26 kwietnia 2020 r. do 7 grudnia 2020 r.
inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
-----			-----
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
4.	Na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze i § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5, a także § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej		

	<p> pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r., Sąd zasądził na rzecz adw. G. K. – obrońcy oskarżonej B. R. kwotę 1140 zł powiększonej o podatek VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonej z urzędu. Wysokość zasądzonej kwoty wynika z ilości terminów rozpraw na jakich był obecny obrońca (3), a także uwzględnia koszty postępowania przygotowawczego (prowadzonego w postaci śledztwa). </p>	
<p>5.</p>	<p> Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną B. R. od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie, albowiem oskarżona jest osobą bezdomną, od 26 kwietnia 2020 r. była pozbawiona wolności, otrzymuje bardzo niską emeryturę – według oświadczenia około 800 zł, nie posiada też żadnego majątku. Z tych powodów Sąd uznał, że uiszczenie kosztów przez oskarżoną byłoby dla niej zbyt uciążliwe, a wręcz niemożliwe. </p>	
<p>Podpis</p>		